

Ollerinyi Tamás

Ollerinyi Tamás, a Táská Rádió programigazgatója egy álmot valósított meg. A Lánczos Kornél Gimnázium padlásterében indult el ez az álom, ami a megvalósult diákrádióban már sok éve ad lehetőséget székesfehérvári vagy itt tanuló fiataloknak, hogy a szabadidejüket olyan dologgal töltsék el, ami fejleszti, továbbviszi őket az élet számos területén. Úgy, hogy közben talán nem is vesszük észre, mekkora lehetőség van a kezünkben. Nem véletlen, hogy sok régi diák vissza-visszajön, és kifejezi a köszönetét.

A rádió, egy egészen kicsi „lyukból” indult, egy régi, már előttünk is használt felszereléssel. Jöhetett akármilyen rendetlen, beszédhibás vagy összeszedetten beszélni sem nagyon akaró diák azzal a céllal, hogy rádiózzon, a stáb senkit sem küldött el: beépülhetett a csapatba, kipróbálhatta magát műsorvezetőként, szerkesztőként, hírolvasóként vagy technikusként, ahogy én is.

A fejlődéshez persze kitartás kell minden esetben, de Tamás kitartóan „hajtott” bennünket nem szem elől tévesztve azt a célt, hogy a Táská Rádió egy összetartó közösség legyen, és mindenki azzal foglalkozhasson, amit igazán szeret csinálni. Tamás a tagtoborzások, a mindennapi stúdiós felvételek mellett rendszeresen szervezi a rádiós karácsonyt, a születési bulit vagy a nyári napközis táborokat általános iskolásoknak.

Mára egy kellemes, napfényes tágas környezetben, modern felszereléssel dolgozunk: a felújítások éveken át zajlottak, ami rengeteg szervezést igényelt, miközben a rádióknak is folyamatosan működni kellett. A hetedik születésnapon az egyik legszebb ajándék maga a rádió – de azt hiszem, ez mind semmit sem érne a szakmai és emberi tényezők nélkül.

A kialakult jó kapcsolatokat mutatja az a történet, hogy egy régi diák, egykori rádiós műsorvezető – aki a saját visszaemlékezései szerint problémás kamaszként járt Tamáshoz a stúdióba műsort vezetni, híreket olvasni –, jelenleg logopédusnak tanul, és visszajár segíteni a mostani rádiósoknak, hogy javíthassanak az esetleges beszédhibákon.

A Táská Rádió szlogenje volt a kezdetekben, hogy „Te is beleférsz!” Jó látni, hogy ebből nem lehet kiöregedni (remélem, én is mindig beleférek majd), és ez Tamás nélkül nem így lenne.